

[Gillstrup]

onklen for sin nevø, eller hvem der er tale om, og hvor kautionsforpligtelsen så er blevet effektiv – bevares, man kan sige, det er letsindigt at skrive under som selvskyldnerkautionist, men det er der jo nogle der gør, i C&G Banken, 6. juli Banken, Kronebanken, og hvor man ellers har gjort det henne, Handelsbanken – og derfor kan det faktisk være nok så slemt for de mennesker, der nu skal betale renter, at de år efter år får en opkrævning på 12.000 kr., 20.000 kr., eller hvad de nu skal betale i ekstra kartoffelskat.

Endelig er den sidste større gruppe, der betaler de større beløb i forbrugsrenteafgift, dem, der er gået hen og har købt aktier eller anparter i et selskab, som de har etableret sig i, og måttet låne til det og derfor har en lånegæld.

Så er der en gruppe, som måske ikke har så megen sympati rundt omkring. Det er dem, der har fået sig et ordentligt gok i nødden i form af en eller anden dom eller erstatning i anledning af, at de har været ansvarlige for et færdselsuheld, og så har man sagt, at de skal betale 600.000 kr. i erstatning med rente 3 pct. over Nationalbankens diskonto fra domsafsigelsen at regne. Og der er altså forskellige graffitimale og andre SF-sindede, som har været ude for at få sådan nogle krav af den ene eller anden art, som altså nu får en gevaldig forbrugsrenteafgift, fordi de har disse renteudgifter. Det er de grupper, vi her taler om, som er de virkelig hårdt ramte.

Selvfølgelig er det helt horribelt at opkræve kartoffelskatten af dem, der kun skal af med 800 kr., 1.400 kr. eller 2.000 kr., men det er trods alt noget, som husholdninger kan klare, og måske svinger de over det næste år til, at de ikke skal af med noget. Selvfølgelig bør man da opheve kartoffelafgiften for alle. Men skal man endelig til at lave grænser, så er det socialt fuldstændig misforstået, når hr. Stavad talte om at ville lave en høj bundgrænse. Nej, man skal lave et lavt loft, således at ingen kan komme til at betale mere i forbrugsrenteafgift end 3.000 kr. og 5.000 kr., eller hvad der nu kan være tale om. Det er det, man skal, hvis man skal lave det socialt.

Så siger man: Jamen det stemmer jo ikke med Socialdemokratiets ABC, for ifølge Socialdemokratiets ABC skal man hjælpe dem med de små beløb. Det er da også rigtigt nok, at når man normalt taler indtægtsskat, er det bundfradraget, der skal sættes op, det skal jeg meget

gerne være enig i, men her taler vi jo netop om lige det modsatte af indtægtsskat, her taler vi om udgiftsskat, og når vi taler om udgiftsskat, er det dem, der er svagest stillet, der har de største udgifter, mens det derimod, når vi taler om indtægtsskat, er dem, der er svagest stillet, dem, der har de laveste indtægter. Så enkelt er simpelt hen samspillet mellem disse ting. Derfor skal man ikke forelske sig så meget i den tanke, Socialdemokratiet har. Selvfølgelig er Socialdemokratiets tanke da bedre end intet, for efter den fritages da nogle for et urimeligt, vilkårligt og uretfærdigt afgiftsgrundlag. Men filosofien med, at det specielt skulle være den gruppe, der skulle undtages, passer ikke.

Men hr. Stavad glædede mig, for han sagde: Det, der for Socialdemokratiet er det afgørende, er, at Folketinget finder frem til en løsning på denne sag, som Folketinget kan være bekendt, som er holdbar, og som kan virke hele vejen igennem, sådan at den er rimelig og vil blive forstået af befolkningen. Det var så dejligt at høre, for så længe der er én eneste tilbage i dette land, der skal betale afgift efter dette makværk af en forkert sammenskruet lov, har man ikke fundet frem til noget som helst fornuftigt, og derfor var det, hr. Stavad sagde, faktisk lig med, at vi ophæver kartoffelskatten. Lad os nu i første omgang bare få det gjort for 1987, så kan vi altid senere diskutere vedrørende 1988.

Derimod skuffede hr. Skrumsager Skau mig, idet han sagde: Vi skal fjerne utilsigtede virkninger. Der er ikke én eneste utilsigtet virkning i denne lov. Hver evig eneste ting, der er kommet frem i sommerens debat og ved andre lejligheder, var klart fremme i oktober 1986. Der er ikke kommet et milligram ind i debatten efter oktober 1986. Alt, hvad der er af grusomheder, som De Radikale, Kristeligt Folkeparti, Centrum-Demokraterne, De Konservative og Venstre i sin tid gennemtrumfede med deres spinkle flertal, der forsvandt i september 1987, har været tilsigtet; de har været klar over hver evig eneste ting. Skal man derfor forhandle ud fra synpunktet: man kan fjerne utilsigtede virkninger, er det det samme som at sige, at man ikke har noget som helst, man kan fjerne, for alt er tilsigtet. Det er ondt, det er grusomt, det er dårligt, det er makværk, men sådan var nu engang de fem partier, der gennemførte det. Derfor er der ikke noget at indvende imod det.